

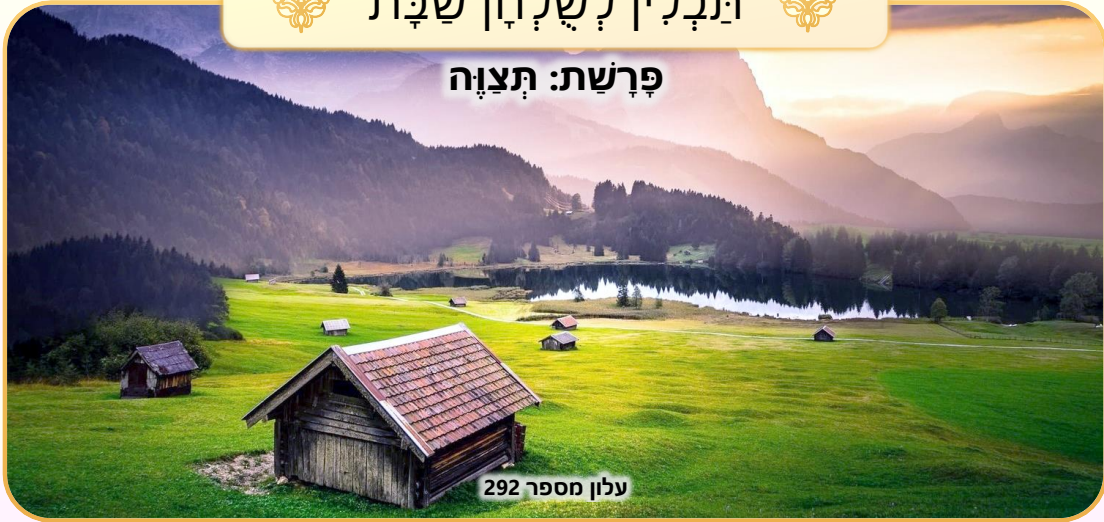


תְּבָלִין לְשִׁלְחַן שַׁבָּת



פְּרֻשֶׁת: תְּצוּהָ

העלון לעלוי נשמת:
בכור חי בן בטי,
אברהם זושא בן ר'
יהושע, לאה בת ר' יום
טוב ליפמאן, מיכאל בן
שרה, אלכסנדר בן מרי,
לודמילה בת לייב,
משה בן זוהרה, יהודה
בן שרה, יוסף בן חנה,
מנחם שלום בן שמחה,
חיים בן אסתר, תמרה
בת יעקב - **תנצב"ה**
ולחבדיל בין החיים
למתים, העלון
לרפואת: בת שבע בת
ליאורה, משה בן מנדל,
נפתלי בן דבורה,
סביטלנה צביה בת
ברכה, מרי בת חנה,
בתוך שאר חולי עמו
ישראל



בס"ד

נא לא לקרוא
בשעת התפילה
וקריאת התורה.
העלון טעון גניזה.
הלימוד בשבת
פי אלף מיום חול.
כדאי לקרוא
בשלחן שבת.

**זמני השבת -
גבג העלון**

נקודה בפְּרֻשָּׁה:

תפלתו נשמעה, והגיחה עגלה ובה חולה מסכן, שהסיעוהו
אל הפרופסור בעיר הגדולה. התחנן בפניהם שייעלוהו לעגלתם,
ונענו: כיון שרף, התפלל בהכרת טובה שהחולה יתרפא, ותפלתו
נענתה. החולה נרפא על אמת. שמחו הנוסעים והחליטו לשוב
על עקבותיהם, והוא נאלץ לרדת מן העגלה...

בטרם ירד, שמעם מתפעלים ואומרים: כמה גדולים דברי
הבריות, שלכל רופא מתלנה מלאך. לרופא הקטן, מלאך קטן.
לגדול, מלאך גדול. ואל הפרופסור, מתלנה הפלאך רפאל עצמו.
והראיה - שאין אפלו צרך להגיע אליו. רק נוסעים אליו - וכבר
נרפאים...

ירד הרבי מראדושיץ מהעגלה, והשכ: מדוע אינם אומרים
לעצמם: כמה גדולים דברי חכמים שאמרו, שגמילות חסדים היא
מהדברים שאדם אוכל פרותיהם בעולם הזה. העלינו עובר ארח
יגע לעגלה - וקבלנו את שכרנו...

עד כאן הספור. ונשאלת השאלה, מדוע באמת לא השכו בן?
משום שמבטם לא היה מבטם של חז"ל, מבט של מצוות ועברות,
אלא מבט של רפואות וסגולות...

אולם, למעשה, זוהי דרישה מכל יהודי שמבטו יהיה כמבטם
של חז"ל. ולא עוד, אלא שזו תשתית האמונה.

וקר כתב רבנו הרמב"ן זצ"ל בסוף פרשת בא: "מן הנסים
הגדולים, המפרסמים, אדם מודה בנסים הנסתרים, שהם יסוד
התורה כלה. שאין לאדם חלק בתורת משה רבנו, עד שנאמין
בכל דברינו ומקרינו שכלם נסים נסתרים, שאין בהם טבע ומנהגו
של עולם, בין ברבים בין ביחיד."

הפורים ולקחו הוא, שהטבע עצמו - גם בענינים הנראים
כטבעיים, וכמגלה שכל מארעותיה מובנים, ולא נזכר בה שם ה'
במפרש - שהטבע מתנהג בגדרי שחר וענש. זהו לקח שהוא יסוד
האמונה וההנהגה, ובלעדיו אין לאדם חלק בתורת משה, כלשון
הרמב"ן - לפיכך הבטחנו כי מי הפורים האלה לא יעברו מתוך

המשתף בין הפרשה למגלה

"ואתה תצוה" (כו, ו) יש משהו משתף לפרשת תצוה ולמגלת
אסתר. פרשת תצוה היא למעשה סדרה מתמשכת של ציויים
שנאמרו לחשה רבנו בענין בגדי הכהנה והכתרת אהרן ובניו,
קרבו התמיד והקטרת הקטרת. ובכל הפרשה לא הזכר שמו של
משה רבנו ולו פעם אחת!

אף המגלה היא ספור מעשה סרסור ופלאי שנטוה ביד הבורא
יתברך. החל מהריגת ושתי שסללה את הדרך להמלכת אסתר
ומיזמת בגתו ותגש שהיו בגדר הקדמת רפואה למכה, דרך
העזוה שבגזרת הסן והתשובה שהתחוללה בעקבותיה, ועד
לתשובה הגדולה ולקבלת התורה מרצון ובשמחה. יד הבורא
נקרת במגלה - וישמו יתברך לא מופיע בה ולו פעם אחת!

כיצד יסבר הדבר? כמדומה, שהפיתרון צפון במעשה שבגמרא
(במות צו). רבי יוחנן שמע שתלמידו רבי אלעזר אומר דבר הלכה
ששמע מקומו, ולא אמרו בשמו. הקפיד רבי יוחנן. נסו לפיסי ואמרו:
לו: קשם שהכל יודעים שתורתו של יהושע בן נון היא מפי משה
רבנו, כך הכל יודעים שתורתו של רבי אלעזר היא משלך.

אף פרשת תצוה כן. הכל יודעים שכל מעשה בגדי הכהנה
ומשיחת הכהנים, וכל מעשי המשכן, הם ציוי משה על פי ה', עד
שאין צרך לנקב בשמו. וזה החידוש הגדול והנוקב שבמגלת
אסתר: מעשי נסים חריגים הם, התערבות הבורא בבריאה. אבל
במגלת אסתר אין מעשה נס, הכל זורם כביכול בדרך הטבע, ועם
זאת מגנט מפרום ביד אמן. והיודע זאת, והמכיר בכך, רואה יד ה'
בכל מעשה ומעשה ובכל פעולה ופעולה. ואם כך, אין צריך כלל
להזכירו, שהרי דבר אינו נעשה בלא הנחיתו ופעלתו.

מספר על הסבא קדישא מראדושיץ זצ"ל שהלך לרבו,
ללובלין. התיגע בדרך עד שאפסו כחותיו, ובקש מהקדוש ברוך
הוא שישלח לו עגלה.

היהודים, וזכרם לא יסוף מזרעם.

איני יכול להרגע מפורים האחרון. מפגישה אקראית שהיתה לי בו. והריני מזהיר: ספור אמת! הוא זה, כל פרט בו – אמת. חזרנו מסעודת פורים אצל ההורים, והשעה - שעת לילה מאחרת. ישבנו באוטובוס, כל המשפחה. מילנו, באלקסון, מעט לפנינו, ישבה חבורת נערים בגלוי ראש, בתספורת משונה כזו, והבגוד - איך לומר, לא חרדי. אפילו לא דתי... לפתע נפנה אחד מהם אחורנית, ושאל בארשת מכבדת: "אתה רב?" מה עונים? מצד אחד, הרי כל יודע ספר הוא עבורם רב. מאידך גיסא, אולי בפיו שאלה הלכתית סבוכה. ענית: "מדוע אתה שואל?"

"כי רציתי לדעת, מדוע שמו של הקדוש ברוך הוא לא נזכר

במגלה."

הייתי המום. לשאלה זו לא צפיתי. לא מפיו. "מה דעתך", שאלתי, "מה תוכל לענות על כך?" "לא יודע", אמר. "אולי בגלל שהשם לא רצה להכתב יחד עם הקן ועמלק, אני חושב."

אולי. התחלתי להסביר שעקרה של המגלה הוא לומר שגם בעת הסתר פנים, קשה השגחת הקדוש ברוך הוא אינה מתגלית כנסים גלויים, ושמו כביכול אינו נזכר, הרי הוא מנוגט את העיניים, מקדים רפואה למכה, ומתזמן את כל המקרים.

הוא שמע, הבין, וירד בתהנה יחד עם חבריו. הם נעלמו בחשכה. ואני חשבת: רבנו של עולם, כמה רבבות נשמות טובות כמוהו אפדנו, כמה מהן נספחו אל החשכה... (מציון השבוע)

ספור לשבת:

הוי דן... לכף זכות

כנסת. לזכותו של הרב צוריאל ייאמר שהוא אומן מקצוען המהלך בין הטיפות, לוליין ממש.

הוא מקפיד על קלה כחמורה, וכאן לא המקום להאריך כיצד ואיך הוא מצליח לשמור על ההלכה עד קוצו של יו"ד בלי לפגוע בשום אדם, רחוק ככל שיהיה.

בקיצור, איפה היינו? הא, אז אני צועד לבית הכנסת וזוכה להיות בין עשרת הראשונים, הנוטלים שכר כנגד כולם. לא תמיד זה קורה לי, אבל הפעם זכיתי. אני לוחץ ידיים לרב ולגבאי ומתיישב לי ליד החלון הגדול שבכותל הדרומי. מכחכח בגרון ומנגן פרקי תהילים בנינוחות ובעונג רב, בלחן מרוקאי עממי יפה כזה שלמדתי ממור אבי עליו השלום.

המתפללים מטפטפים אט אט, ובית הכנסת הולך ומתמלא. החזן אינו ממהר לשום מקום. אמרנו קריאת שמע של שחרית כדי שלא יעבור הזמן לפי שיטת מגן אברהם. הרב לימד אותנו להקפיד על כך.

בין מזמור למזמור אני מבחין ביהודי כבן שבעים, זיפי זקנו קצרים והוא לבוש חליפה ירוקה, לרגליו נעלי ספורט ולראשו כיפה בהירה קטנה. הלה היה עטוף בטלית מיושנת שעל צבעה אבד הכלל מזמן. הוא אחז סידור בידו והחל לדפדף. אם אינני טועה, הוא הגיע לתפילה אפילו לפני. אין לי מושג מדוע, אבל החשדנות שלי כלפיו החלה לבצבץ. הוא לא נראה לי אחד כזה ששומר מצוות. הוא כנראה אורח או דייר חדש בסביבה, מעולם לא ראיתיו. מה שברור – כך החלטתי, ובצדק רב – שומר תורה ומצוות הוא לא!!!

הפלא ופלא, כדי לאשש את הנחתי הראשונה שהטיפוס הזה איננו דתי, הבחנתי לתדהמתי בקופסת סיגריות אדומה מבצבצת מכיס חולצתו הצהובה של הקשיש. בלעתי את הלשון, משתומם כולי. ברוב חוצפתו מגיע האדם הזה לתפילה, בלא הינד עפעף, עם סיגריות. רק שלא יקנה איזו עלייה, חס ושלום.

אני מתחיל להיכנס לחרדה. הרב צוריאל עוד עשוי לחשוב

שמי משה, ואינני יכול להעיד על עצמי שאני טיפוס שליו ונינוח. לא ולא. אומנם אינני צעיר כל כך, ותודה לה' כבר יש לי כמה נכדים, אבל איך אומרים, רתיחת הדמים שלי עדיין כשל נער צעיר.

מפעם לפעם אני נגרר לתגובות קיצוניות וקשות, ורק בסוף מתברר שהן היו חסרות פרופורציה או פשוט נטולות יסוד אמיתי. חסר בהן המיזוג שבין קודש לחול, בין טהור לטמא, בין מותר לאסור ובין קור לחום.

לפרנסתי אני עובד בתור שומר בקניון. בעבר הייתי נהג מוניתי, אבל בדרך כלל היו הלקוחות מוציאים אותי מדעתי. עזבתי את העבודה הזאת ומצאתי עבודה רגועה יותר. לא מתלונן, פשוט נבילה בשוק ואל תזדקק לבריות.

מילה טובה על עצמי: אני עובד על מידותיי ומידי פעם ממתן את תגובותיי. מתי זה נולד אצלי? כשהתרחש הסיפור הבא. ובכן, לפני כמה שנים, ביום שבת קודש בשעה 7:00 בבוקר, יצאתי לבית הכנסת עטוף בטלית.

רק לפני כן, בואו נעשה היכרות עם רב בית הכנסת, חננאל צוריאל. הרב צוריאל הוא טיפוס הפוך ממני. שלושה נסוכה על פניו, והוא אף פעם לא כועס, לא מרים קול, לא מקפיד, ממש כמו מלאך ה'. אולי הוא באמת אחד כזה שהתחפש לבן אדם. אנחנו מכירים לפחות 25 שנים, וכבר ראיתי כמה אנשים שדיברו אליו בחוצפה ובעזות, והוא? מעולם לא הוציא מפיו מילה שיש בה ביקורת או עקיצה. בהחלט יהודי מורם מעם בהנהגות שבין אדם לחבירו. גם גדלותו התורנית היא לעילא, ופיו מפיך מרגליות ממש, הן בהלכה והן במוסר.

אנחנו מתגוררים בעיר מעורבת ובשכונה מעורבת, כך שמפעם לפעם גם אנשים רחוקים מתורה ומצוות נכנסים לבית הכנסת להתפלל, בעיקר כשיש להם שמחה המחייבת בית

הקודש. היהודי הזה מחלל שבת, יש לו חפיסת סיגריות בכיס. אני מבקש ממך מאוד, אדוני, שתיתן ליהודי אחר לברך את ברכות ההפטרה... לא ייתכן שאתה מחלל שבת ועולה לתורה ברוב חוצפתך, אתה חוטא ומחטיא את כולנו."

"הסיגריות" קפא על עומדו מבוהל, מבוויש. פניו הסמיקו והחווירו כאחד. אבל אני בשלי. "כן כן אדוני, חזור למקומך, אין שום סיבה שהמפטיר יתבזה ויקרא אותו מחלל שבת". הרב צוריאל היסה אותו: "ר' משה, תודה לך על הערתך, עד כאן! אדוני, תמשיך בבקשה לקרוא את המפטיר,"

הורה. יצאתי החוצה בחמת זעם, טורק את הדלת ופותח בחיפוש אחר מניין מתפללים שאין בו חילול השם. כל השבת רתחתי מזעם. לא הבנתי איך הרב הצדיק שלנו נתן יד לדבר.

במוצאי שבת צלצל הטלפון, הרב צוריאל על הקו. "אוי ר' משה, ר' משה, כל המלבין פני חברי ברבים כאילו שופך דמים. האיש בירך וקרא את המפטיר מזוקדק ויפה מאוד. אחר כך עשיתי אשכבה לרעייתי ע"ה, שנפטרה לפני כשבועיים ימים. הוא בכה על הדוכן, גם מעצב וכנראה גם מעלבון. תוך כדי האשכבה הבחנתי בחוט של ציצית קטן משתרבב ממעל לחגורתו.

'כבודו לובש גם ציצית?' שאלתי אותו, והוא השיב: 'בוודאי, כל חיי לבשתי ציצית...' 'אז יסביר לי כבודו, לחשתי על אוזנו, 'מה עושה בכיס חולצתו חפיסת סיגריות?' האיש נאלם דום, מישש בכיסו ונרעד.

'כבוד הרב, באתי להתארך אצל בני המתגרר ברחוב הסמוך. שאלתי אותו אם יש בית כנסת שפתוח גם בשעות הקטנות כדי שאוכל לקרוא כמנהגי את כל ספר התהילים, והוא סיפר לי שאצלכם פתוח כל הלילה. בשעה ארבע לפנות בוקר התעוררתי בחדרי החשך ולבשתי את חולצתי, שהונחה על קולב. לדאבון ליבי, בלי לשים לב לבשתי את חולצת החול שלי, בעוד שחולצת השבת עדיין ניצבת על הקולב הסמוך. סליחה, כבוד הרב, סליחה מכל המתפללים.'

אתה מבין, ר' משה, עד כמה אנו מחוייבים בסבלנות? עד כמה יש להרחיק לכת עם כף הזכות? שגן לעצמך, ר' משה, כל יהודי הוא בחזקת כשר... כתוב בגמרא: כל היורדים לגיהנום עולים, חוץ משלושה שירדים ולא עולים, ואחד מהם הוא מי שמלבין פני חברי ברבים. כעת אני מבקש ממך, לפני שיהיה מאוחר, תיגש ליהודי שביצית ברבים ותבקש את סליחתו."

עשיתי מיד כדברי הרב. למזלי, הצלחתי לפגוש את היהודי המבוגר ממש לפני שנסע למקום מגוריו. התחננתי בדמעות שיסלח לי על מעשיי, והוא אמר באצילות נפש שהוא מוחל לי מחילה גמורה, ואת כל השכר על הביזיון שהתבזה הוא מעביר

לעילוי נשמתה של אשתו המנוחה. (גליון משכן שילה)

שמדובר פה במסורתי חביב שומר שבת, והוא עלול לתת עלייה, רחמנא ליצלן. מחלל שבת, עם כל הסבלנות וכף הזכות, איננו עולה למניין שבעה. מצטער.

התפילה נמשכה. עמדנו לתפילת שמונה עשרה, חזרת הש"ץ, קדיש תתקבל, והגבאי הנאמן מיסטר צירלי מימון החל למכור עליות.

היהודי עם החליפה הירוקה לא גילה עניין בקניית עלייה, ואני נכנסתי לרוגע כל שהוא.

שבעת העולים כבר רכשו את זכותם, ואז הכריז הגבאי מימון: "מפטיר, מי קונה מפטיר?" "מאה", אמר הקשיש עם הסיגריות. "מאה חמישים", מצהיר מתחרה צעיר. "מאתיים חמישים", מתעקש "הסיגריות". ככה כיניתי אותו בליבי. "שלוש מאות", מכריז הצעיר. בין לבין אני נע לעברו של הרב ולוחש על אוזנו: "כבוד הרב, ליהודי עם החליפה הירוקה יש סיגריות בכיס. הוא חילונו גמור. תעשה הכול שלא יעלה מפטיר."

הרב מהנהן בראשו ומסמן לי: "שב במקומך, יהיה בסדר". בינתיים הקרב נמשך, ובסופו קנה "הסיגריות" את המפטיר 700- שקל. איזה חילול השם!!!

הו, איך שרתחתי. בעבעתי כמו הר געש שאוטוטו משליך את מפלי הלבנה שלו על פני הסביבה. חזרתי לרב נסער כולי. "ריבוננו של עולם, לא יעלה על הדעת שהמפטיר בבית הכנסת שלנו יהיה מחלל שבת! כבוד הרב, אני לא מתכוון לתת לו לעלות", החצפתי פניי. הרב שמר על ארשת קפואה כרומז לי: "משה, זה העניין שלי. אם לא נוח לך, תחפש לך מניין אחר. זה המצב".

הלכתי? לא ולא. גמלה החלטה בליבי שהעסק הזה יעקר מן השורש, שהרי אי אפשר שקהל רב של מתפללים תמימים ישמעו את המפטיר מפיו של אדם שדורס את השבת בריש גלי. קמתי, הלכתי, הסתובבתי, נעתי באי שקט מופגן בסביבת הרב והראיתי סימנים מובהקים לכך שדעתי לא נוחה ממה שעומד להתרחש בעוד כמה דקות.

הרב המשיך לשמור על קור רוח, מניח אצבעותיו על שפתי כרומז לי: "משה, תהיה בשקט. זה לא עניינך". איך לא עניינך?! הרי יש גבול לכל תעלול! אינני מצליח לקלוט מדוע הפעם הרב אינו מייצר פתרון שיניח את דעתי. מדוע הוא מתעלם ממני?... אילו הייתי קומקום שורק, הרעש היה מחריש אוזניים.

השביעי עלה ואמר חצי קדיש, ואז הכריז הגבאי: "יעלה מפטיר כבוד..." "הסיגריות" הקשיש צעד אט אט וברך את ברכת התורה. בעל הקורא קרא בתורה, ו"הסיגריות" בירך שוב ונפנה לקרוא את ברכות ההפטרה.

זהו, כאן כבר גלשתי על גדותיי: "זו בושה וחרפה, ממש בזיון

לוח זמנים לשמיטה:

ברכישה בחנות או בשוק - אין לקנות פירות בין התאריכים המסומנים בטבלה, או מוצרים המכילים פירות מתאריכים אלו - בלא הכשר מיוחד לשמיטה.
בקטיף עצמי (מהגינה וכדו') - בתאריכים שבלוח "קדושת שביעית" - הגידולים שנקטפים הרי הם הפקר ופטורים מתרומות ומעשרות ויש לנהוג בהם קדושת שביעית. ירקות שנקטפו בתאריכים שבלוח מסומן "איסור ספיחין" - אסורים באכילה לעולם (לנוהגים כהרמב"ם).
ביעור - בזמן הביעור יש להוציא את הפירות הקדושים בקדושת שביעית מן הבית ולהפקירם בפני שלושה אנשים, ולאחר מכן יכול להחזיר פירות אלו לביתו.

שם:	ברכישה בחנות או בשוק:	בקטיף עצמי (מהגינה וכדו'):	ביעור:
כרפס שורש	מתחילת השמיטה עד חנוכה בשנה שלאחר השמיטה	קדושת שביעית - מתחילת השמיטה. איסור ספיחין - בצמח שנשתל או נבט לאחר תחילת השמיטה, עד חנוכה בשנה שלאחר השמיטה	אין ביעור
לואיזה	מתחילת השמיטה עד חנוכה בשנה שלאחר השמיטה	קדושת שביעית - מתחילת השמיטה עד חנוכה בשנה שלאחר השמיטה. אין איסור ספיחין	אין ביעור
לוביה	מיובא מחו"ל - אין צורך בהכשר לשמיטה		אין ביעור

מאת: "כושרות".

בדיחות:

הודעה חדשה ממשרד הבריאות: מי שמרגיש טוב - שישאר בבית, כדי לא להידבק מכל הציבור בחוץ...

אתם מבינים מה קורה כאן? הבידוד קצר יותר מזמן ההמתנה לקבלת תשובה מבדיקת PCR...

מישהו מתקשר לממשלה, ושואל: "תגידו, זה בטוח ששר הבריאות הזה מבין בבריאות?" - "מה השאלה", עונים לו, "בוודאי. הוא מבין בבריאות לא פחות טוב ממה ששר הדתות מבין בדתות." השואל לא נרגע: "ושר הדתות מבין בדתות?" - "בוודאי. הוא מבין בדתות כמו ששר האוצר מבין באוצר." - ושר האוצר מבין באוצר?" - "בוודאי ובוודאי. אם הוא לא היה מבין באוצר, ראש הממשלה היה ממנה אותו לשר אוצר?" - "וראש הממשלה מבין?" - "נו, טוב, הוא לא צריך להבין. בשביל זה יש לו ממשלה..."

אבא אומר לא להתחסן, והרופא אומר להתחסן - רופא קודם, כי אביו מביאו לעולם הזה, והרופא מביאו לעולם הבא...

שימו לב: לכל מי שנמחקו לו האנשי קשר בטלפון - לא צריך לדאוג, יש גיבוי במשטרה...

קבלתי עכשיו הודעה ממשרד הבריאות שנחשפתי לאדם בריא...

שתי פיתות הולכות ברחוב. פתאום בורקס אחד דוחף את אחת הפיתות, אז הפיתה השניה צעקה עליו ואמרה לו: "יוו, איזה בצק אלים (עלים) אתה!!!"



חידות:

מתוך הספרים: "פיצוחים", ו"אתגרים".

חידת מחשבה:

בחנות ספרים מסוימת, מכרו ביום מסוים על כל שלושה ספרי קודש - שני ספרי קריאה. המחיר הממוצע של ספר קודש הוא 52 ₪, והמחיר הממוצע לספר מכל הסוגים עמד על 50 ₪. מה היה המחיר הממוצע לספר קריאה?

חידת חשבון:

גדי עושה תרגיל חיבור של מספרים לפי סידרם: אחת ועוד שתיים ועוד שלוש ועוד ארבע, וכן הלאה, ובנתיים הגיע לתוצאה: 200. ראה אותו אבי, אחיו הגדול, חשב מעט ואמר: "בדיוק על המספר המציין את גילך - דילגת!". כן כמה גדי?

חידת "מי אני":

אני נקי כשאני שחור, מלוכלך כשאני לבן. אם תקרב אלי יותר מדי - אתה עלול להתעטש. מי אני?

פתרונות לעלון הקודם:

פתרון לחידת המחשבה:

בחודש פברואר. (החודש הלועזי הקצר ביותר...)

פתרון לחידת חשבון:

לא משנה מה תהיה הדרך - תמיד ידרשו 47 מהלכים כדי לחלק את הטבלה ל-48 ריבועים. נסו והווכחו.

פתרון לחידת "מי אני":

מטאטא.

יציאה:	כניסה:	י-ם:
18:01	16:47	ת"א:
18:02	17:01	ב"ש:
18:03	17:04	חיפה:
18:01	16:51	

זמני השבת:

לתגובות להנצחות ולקבלת העלון במייל:
elisha5765@gmail.com